

1870 год. и всѣкога, когато се събирали въ читалището, той не преставалъ да говори на другаритѣ си, за да се съгласятъ да дадатъ представление. Презъ това време — 1870 год., се завръща въ града ни свѣршилиятъ по медицина въ гр. Букурещъ нашиятъ севлиевецъ д-ръ Стойчо Христовъ, който се установилъ въ града за лѣкаръ на турска служба. Той преподавалъ въ тогавашното българско училище анатомия на човѣка и то по френски езикъ и искалъ и ученицитѣ да му говорятъ на френски езикъ. Младъ, хубавъ, накитенъ, той съ държанието си, съ интелигентността си, съ уредбата въ кжщи и въ аптеката си, спечелилъ симпатиитѣ на севлиевчани, особено на тогавашната интелигенция. Напразилъ си кжща двуетажна и аптека. Тая кжща по-сетне, когато той се върналъ пакъ въ Ромъния (защото турцитѣ взели да го преследватъ), я продалъ на Петя Г. Вълчановъ, баща на Х. Вълчановъ, сега праздно мѣсто срещу кжщата на аптекаря Никола Цоневъ. Това е покойниятъ д-ръ Стойчо Христовъ, който бѣше до последно време софийски лѣкаръ.

Господинъ П. Симеоновъ намѣрилъ подкрепата на д-ръ С. Христовъ по въпроса за даване представления въ Севлиево, та можали двамата да заразятъ другаритѣ си да се съгласятъ, щото да се даде представление, и всички единодушно решили да се даде пиесата „Многострадалната Геновева“. Почнали да раздаватъ ролитѣ; но се спрѣли, че нѣма кой да вземе ролята „Геновева“, защото тогава нѣмало учителки, нито пъкъ гражданка, която да се реши да излѣзе на сцена. Най-после всички придумали и намѣрили като най-подходящъ и приличенъ Сава х. Ангеловъ (сега покойникъ, чичо на писателката Мара Бѣлчева). Ролята „Голосъ“ е била дадена на д-ръ Ст. Христовъ, който е билъ най-интелигентенъ между другаритѣ си; той е билъ сжщо и режисьоръ на пиесата.

Работата била разпредѣлена така: бай Пеню ще се занимава съ приготвление на дрехитѣ и сцената, а Д-рътъ съ приготвление на пиесата. Репетициитѣ се правѣли почти всѣка вечеръ въ старото „х. Стояново“ училище въ горния етажъ, който е достатъчно голѣмъ. Когато било вече готово всичко, тѣ обявили изъ града, че ще се дава театро и канили по-събуденитѣ граждани да присжтствуватъ. На първенцитѣ турци оставили първитѣ мѣста. За седалища сж служили чиноветѣ на училището. Голѣмото любопитство въ по-събуденитѣ граждани ги накарало да дойдатъ и се събератъ порано отъ опредѣленото време; тѣ всички искали да почне по-скоро представлението, но не можало това да стане, защото поканенитѣ турци-първенци не били още дошли. Когато публиката се вече събрала, завесата се вдигнала и съ напрегнатостъ се мжчели да познаятъ кой е този на сцената, но не могли да го познаятъ, защото действащитѣ лица сж били преформени. Сега живиятъ Ботю Ханчевъ, който игралъ ролята „Дракъ“, ето що разправя, когато дошелъ оня мо-